

Oppbrudd

TIL KAMP UNDER LEDELSE
AV ARBEIDERKLASSEN
MOT MONOPOLKAPITALEN
OG FOR SOSIALISMEN!

Nr. 4

7 årgang av avisa til SUF(m-l)-stud. 1972



„Priviliger gruppe“

MONOPOLKAPITALENS IDEOLOGISKE
HOVEDFRAMSTØT MOT STUDENTENE

SE LEDER SIDE 2

FOLKETS
ALBANIA:
TRYGGE
ARBEIDS-
PLASSER
Side 4

1. MAI 1890
Side 2.

MASSE-
AKSJONER
I FRANK-
RIKE
Side 3

FRANSKE
STUDENTER
GÅR MOT
RASERING
AV UNIV:
Side 3.

RØD KAMPDAG 1. MAI!

1. mai 1890 reiste arbeiderne i mange land seg til kamp for kravet om lovfestet 8-timers arbeidsdag. 8-timersdagen ble kjempet igjennom, men 1. mai fortsatte å være arbeiderklassens internasjonale kampdag, en dag da solidariteten demonstreres, og folk kjemper for egne krav.

Arbeiderklassen og hele det arbeidende folket i Norge i dag har like brennende viktige krav å kjempe for som de hadde i 1890:

- KAMP MOT EEC - NEI TIL SALG AV NORGE, fordi EEC er den største trusselen mot oss.
- KAMP MOT DYRTID OG FORVERRING, fordi prisene stiger lang over det vi har råd til å betale.
- KAMP MOT MONOPOLKAPITALEN, som retter de vildeste angrep mot oss og ødelegger livsgrunnlaget for stadig fler.
- KAMP MOT IMPERIALISMEN, som vil undertrykke og utbytte alle verdens folk fra Vietnam til Norge.
- KAMP MOT KLASSESAMARBEID, vi lar oss hverken lure eller skremme til "kriseforlik" med monopolherrene!

Dette er hovedparolene for RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI 1972.

1. MAI BLIR GJENREIST SOM KAMPDAG

I atskillige år nå har vi sett at det norske monopoborgerskapet gjennom sine prester i DNA/LO-ledelsen har forsøkt å utvarne kampdagen 1. mai ved å kalle den "off. høytidsdag", og gi et inntrykk av fred og fordragelighet mellom klassene.

Men det norske folket er i ferd med å si definitivt farvel til denne klassesamarbeidslinja. I Oslo i fjor, f.eks., sluttet flere opp om RØD ARBEIDERFRONT 1. mai enn om SF/NKP- og Samorg-togene tilsammen. Og mye har skjedd siden 1. mai 1971: Marxist-leninistene og den progressive

bevegelsen i Norge har økt kraftig i antall og styrke, og har blitt i stand til å ta ledelsen i folkets kamp på stadig nye områder. Dette, sammen med monopolenes forsøk på salg av Norge, deres rasering av flere tusen arbeidsplasser og deres folkefiendtlige politikk på alle andre områder har ført til en kraftig skjerping av klassekampen. Dette har nådd sitt foreløpige klimaks i bølgen av politiske streiker som er i ferd med å bre seg.

I denne situasjonen står DNA/LO-ledelsen fram som monopolenes talerør mer åpent enn noen gang før. "Felleskap og samarbeid" er hovedparolen - dvs. samarbeid med imperialistene i "Det Europeiske Fellesskap". Ronald Bye vil ha arbeiderne til å gå under "Ja til EF". Anti-EEC-paroler

blir forbudt i Samorg-togene 1. mai!

Denne offensiven fra kapitalens side er ikke et tegn på styrke, men på at de står svakere enn i fjor, og derfor er nødt til å ty til hardere midler for å undertrykke folkets kamp. La oss kvele denne offensiven i fødselen ved å samles i gatene i titusener på 1. mai, og vise vår kampvilje og styrke!

1. MAI OG DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN

Har kampdagen 1. mai en rein defensiv karakter, eller har den en karakter som bidrar til å fremme den sosialistiske revolusjonen i Norge?

Fortsettes side 3.



Fra Rød Arbeiderfront 1. mai 1971.

VELLYKKET STREIK

Men Kontaktutvalget spilte tvilsom rolle

Streiken på fredag, hvor 95 % av studentene deltok sammen med mange lærere og ansatte på universitetet, slo kraftig fast enheten i EEC-spørsmålet. Samtidig ble solidariteten med grupper utafor universitetet markert i støtteerklæringer. Vi var i stand til å prege Oslo, på arbeidsplassene, på gatene og i boligstrøka. Ca. 800 fra universitetet delte ut mer enn 40 000 løpesedler omstreiken.

Demonstrasjonen med 1500 deltagere om kvelden var også en god ting, sjøl om oppslytninga utvilsomt kunne vært større hvis Kontaktutvalgets mobilisering hadde vært mer helhjerta. Drivkraften bak streiken, aksjonene og demonstrasjonen var den kampviljen mot EEC som finnes på universitetet. I ledelsen for streikebevegelsen sto streikekomiteene, lokalt og sentralt. Fredagens aksjoner feide til side all tvil om at det er riktig å ha breie, demokratisk valgte komiteer i ledelsen for en streik, også på universitetet.

KJERNEN I KoU

Men bevegelsen kom ikke i stand på grunn av, - men på tross av kjernen i

Folkebevegelsens Kontaktutvalg. Denne kjernen spilte rollen som en handlingslamende del av enhetsfronten mot EEC. Innflytelsen fra denne

høyrefløyen har betenkelige sider som flere ganger har kommet til uttrykk.

Fortsettes side 2.



oppbrudd

OPPBRUDD utgis av SUF(m-l)s studentlag.

Ansvarlig redaktør: Torbjørn Melbye.

Redaksjonens adresse:

Postboks 115, Blindern, Oslo 3

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr. 10,-. Abonnementspenger betales over postgirokonto nr. 20 41 88, og talongen merkes: »Abonnement Oppbrudd»

Enersens Trykkeri, Oslo

Utgitt med støtte av kulturstyret i Samskipnaden

POLITISK KNEBLING AV STUDENTENE?

Streiken på fredag slo en ny kraftig bresje i myten om at studentene er en privilegert gruppe som ikke har rett til å reise politisk kamp. Kampfellesskapet mellom studenter, lærere og ansatte var det beste svaret vi kunne gi på splittelsesforsøkene fra Aftenposten, Arbeiderbladet o.a.

I denne perioden, da EEC-kampen går inn i en avgjørende fase, er det spesielt to ideer monopolkapitalen prøver å hamre inn i folk med sitt ideologiske skyts: Det er ideen om kriseforliket og ideen om at ulike grupper alltid har motstridende interesser. I forrige nummer av OPPBRUDD tok vi opp hvorfor den første ideen, som bygger på den classesamarbeidsideologien som sosialdemokratene konsekvent har kjørt ut, er ytterst farlig. Den andre ideen har vi bl.a. sett eksempler på i Arbeiderbladets kampanjer mot bøndene i EEC-spørsmålet.

Mot oss studenter bruker monopolkapitalen en splittelsestaktikk som bygger på den tidligere nevnte myten om studentene som privilegert gruppe. De ferskeste eksemplene kunne vi lese i Aftenposten og Arbeiderbladet fredag morgen: »Studentne står splittet. Mange mener det er gått inflasjon i studentaksjonene.» »Folkebevegelsen støtter ikke streiken.» »EEC-motstanderne står splittet på universitetet.»

HVORFOR INTENSIVERES STUDENTHETSEN?

Dels er det et uttrykk for at kampen, særlig mot EEC-medlemskap er blitt hardere. Dels er det uttrykk for at studentne har reist mange kamper, oppnådd resultater og i visse henseender spilt rollen som fortropp. Vi kan peke på studentenes innsats streikedagen og prøveavstemningene om EEC. De første avstemningene ble arrangert på universitetet og spredte seg seinere som ild i tørt gras. Disse prøveavstemningene er viktige, ikke minst når det gjelder å tvinge i gjennom uravstemning i LO. På universitetet ble det avholdt politiske streiker så tidlig som den 19. januar. Fra Sverige har man erfaringer med hvordan den husleiekampen som studentene har reist har spredd seg til breie befolkningslag. Når Aftenposten, Arbeiderbladet og de andre borgerorganene prøver å splitte studentne fra andre deler av folket, trekker de bare de konsekvensene som er logiske for dem ut fra disse hendingene.

VI HAR RETT TIL Å DRIVE POLITISK KAMP!

Sjøløst kan monopolkapitalen klare å opprettholde myten om studentene gjennom sin kontroll av massemediane. De kan svekke effekten av vår kamp ved å bygge opp kunstige skillelinjer. Og de kan splitte oss innad og på den måten svekke oss. Vel å merke hvis vi lar dem få lov til det og ikke tar kampen opp mot slike ideer. Det er opp til oss om vi aktivt vil slå tilbake heten. Derfor er det en feil vurdering å mene at vi ved å slutte å aksjonere kan holde på marginalgruppene i f.eks. kampen mot EEC. Å legge ned våpnene nå og bli »snille», nå som fienden kjører opp med tungt artilleri, er skjebnesvangert. Det er å gi fullstendig etter for fiendens argumentasjon om at studentne egentlig ikke har rett til politisk kamp.

Svaret på det ideologiske angrepet mot oss må være å sveise rekene av studenter, lærere og ansatte enda tettere sammen. Kampfellesskapet under streiken var et skritt i riktig retning. Det neste viktige skrittet blir å utvikle enheten på 1. mai. I praksis gjør vi dette ved å mobilisere så mange som mulig til å gå i demonstrasjoner 1. mai.

VI HAR RETT TIL Å REISE POLITISK KAMP!
AVVIS REAKSJONÆRE SPLITTELSESFORSØK!
BYGG ENHETSFRONTEN!

Vellykket streik...

Derfor er det igjen nødvendig å gå inn på KoU's rolle i EEC-kampen.

I vår har AKMED foreslått og aktivt vært med på å gjennomføre en rekke tiltak som har styrket EEC-motstanden. Alt dette har blitt satt ut i livet mot KoU's vilje. En del saker har KoU tilmed prøvd å latterliggjøre

»Prøveavstemningene, som seinere grep om seg utenfor universitetet, ble avleid som tull.

»KoU var ingen drivkraft i gjennomføringa av uravstemningen. Bl.a. saboterte de ved å sende delegater uten forhandlingsrett til møter.

»Ved underskrivinga av forlovelsespakta var KoU mot streik på enkelte institutter, men foreslo streik under stortingbehandlingen.

FRA STREIK TIL »AKSJONSDAG»

Etter hvert prøvde kjernen i KoU å dreie tyngdepunktet over fra streik til aksjonsdag. Til tross for dette vedtok Folkebevegelsens medlemsmøte 10/2 et grunnlag for en streik- og aksjonsdag, der en av parolene var: »Vi streiker for å forsvare vår arbeidsplass.»

Forsøket på å vanskeliggjøre at kampviljen skulle komme til uttrykk gjennom streiken viste seg også i spørsmålet om breie streikekomiteer. Kjernen i KoU endte til slutt med å bøye av og gå inn i streikekomiteene, etter at de først hadde kritisert dem som unødvendige på allmanmøtene.

Likeledes viste de en grotesk oppførsel på det store streikemøtet der den sentrale komiteen ble valgt. I stedet for å bidra til at møtet kunne virke konsoliderende og mobiliserende før streiken, greide de å hale det ut og ødelegge det med perspektivløs kjekling. Seinere konsentrerte de seg om å spre forvirring om streikekomiteens mandat.

KoU MOT EKSTERN MARKERING

Derneist om arbeidet i streikekomiteen: Svein Johansen fra KoU gikk mot ekstern markering, mot at det skulle deles ut løpesedler om at vi var i streik og som oppfordret andre til streik mot EEC. Han hevdet at studentene ikke var en gruppe som kunne oppfordre til streik. Samtidig gikk han mot demonstrasjon,

og var mot politisk streik. Bl.a. hevdet han at studentene ikke ville klare å streike, og at det »var bedre å kjøre safe». Oppslutningen om streiken og den mottakelsen vi fikk overalt omkring i byen, på arbeidsplasser og i boligstrøk viser at disse påstandene har svært lite til felles med virkeligheten. Men hva gjorde Svein Johansen som representant for KoU i Streikekomiteen etter at det med stort flertall var vedtatt å ha demonstrasjon og ekstern markering? Han brøt med streikekomiteen! Når kjernen i KoU er blitt isolert på sine standpunkter, trekker de seg ut av det hele. Ikke nok med det: På løpesedler viderefører de de ideene Aftenposten og Arbeiderbladet lanserer gjennom sin studenthets. Ved å så tvil om vår rett til å streike og demonstrere støtter bare KoU opp om det ideologiske angrepet monopolkapitalen har satt inn mot oss.

REDSSEL FOR MASSENES KAMP:

Når KoU er så redde for at streikekomiteene skal fungere utover fredagen, vitner dette om en redsel for den kamporganisering studentene har hatt under streiken. Vi føyer en slående likhet mellom denne redselen deres for streikekomiteer som står uavhengige av FB og AKMED og den redselen DNA har for folkelige massebevegelser uavhengig av de politiske partier. Det er snakk om redsel for ikke å ha kontroll over massebevegelser. Dette er uttrykk for deres redsel og manglende tillit til massenes bevegelse i det hele tatt.

I praksis har KoU brutt en hetsfronten i en situasjon da dette åpnet for angrep utenfra. Hvordan dette ble utnyttet kunne vi lese i Aftenposten og Arbeiderbladet lørdag. KoU stilte seg ikke som andre solidarisk til streiken var over, for så å fortsette den demokratiske diskusjonen. Deres framferd ville i andre sammenhenger blitt kalt streikebryteri. Det eneste de oppnådde var å spre forvirring innafor enhetsfronten. I tida framover må vi holde våkent øye med enhetsfrontens ytterste høyre fløy, kjernen i KoU på universitetet. Kampen fraover vil kreve en helt annen holdning fra KoU, dersom de skal være med på å styrke EEC-motstanden.

1.mai 1890

I 1889 besluttet en internasjonal arbeiderkongress i Paris å danne den 2. arbeider-internasjonale. Fra denne kongressen gikk det ut en appell om å feire 1. mai 1890 som en verdensproletariatets store demonstrasjonsdag for ett eneste krav: Lovfestet åtte timers arbeidsdag.

Appellen fikk voldsom oppslutning i mange land, og borgerskapet i Europa ble grepet av skrekk og satt alle hjul i sving for å hindre demonstrasjonene 1. mai.

I Roma og andre italienske byer ble demonstrasjonene forbudt, og grupper som prøvde å trosse forbudet, ble slått ned med brutal politivold. I Tyskland ble alle demonstrasjoner og møter forbudt i de større byene, og arbeidskjøperorganisasjoner truet med oppsigelse for dem som tok del i demonstrasjonene. Likevel demonstrerte store arbeidermasser utenfor byene. Kapitalistene i Hamburg vedtok å lockoute alle arbeidere som deltok, og krevde utmelding av fagforeningene som betingelse for å få ta opp igjen arbeidet.

I London forbød politiet demonstrasjonene, og kapitalistene truet med oppsigelse for alle som forlot arbeidet 1. mai. Resultatet ble at aksjonen ble utsatt til søndagen 4. mai, da en kvart million mennesker holdt massemøte i Hyde Park. Friedrich Engels var blant deltakere.

16 FORENINGER I TOG I OSLO

Initiativet til feiring av 1. mai 1890 ble tatt av det nystiftete Arbeiderpartiets Hovedbestyrelse. Sammen med forretningsutvalget i De centraliserede fagforeninger i Kristiania sendte partiet ut et forslag om lov om 8-timersdag til alle

fagforeninger og arbeiderforeninger i landet med oppfordring om å gi sin tilslutning. Samtidig ba en av dem om å følge vedtaket fra Paris-kongressen og demonstrere for 8-timersdagen 1. mai.

I Kristiania gikk 16 fagforeninger i toget sammen med Den sosialdemokratiske Forening. En deputasjon fra toget med Holtermann Knudsen som talsmann hadde foretrede for Stortingets representantskap og overrakte lovforslaget.

Ellers var det tog eller møter i Kristiansand, Stavanger, Skien, Hønefoss og Halten.

1. MAI I DAG

8-timersdagen er gjennomført, i hvert fall formelt. I dag er 1. mai framfor alt arbeiderklassens internasjonale solidaritetsdag – en rød kampdag rettet mot utbyttere og undertrykkere i alle land.

Solidaritet manifesterer seg bare gjennom handling. Det duger ikke å deklamere den i festtaler. Hva første mai er i dag, er derfor et spørsmål om hva vi gjør 1. mai – hvilke konkrete slag vi retter mot imperialismen og hjemlige utbyttere og undertrykkere. Derfor må programmet for 1. mai 1971 baseres på arbeiderklassens viktigste kampoppgaver i dag – nasjonalt og internasjonalt.

RØD KAMPDAG

En revolusjon kommer ikke som "sluppet ut av en sekk", uten en langvarig forutgående revolusjonering av folket. Denne revolusjoneringen består i at folks tillit til det monopolkapitalistiske samfunnsystemet forsvinner, de ønsker en statsmakt kontrollert av arbeiderklassen og folket. En slik mistillit til styresmaktene, til parlamentarismen, til de tradisjonelle politiske partiene, er nettopp et av de trekk som utvikles sterkt gjennom den daglige kampen som folk idag fører mot EEC, mot dyrtida, mot masseoppsigelsene, mot forurensning, osv. Oppslutninga om det siste kommunevalg var rekordlav, utenomparlamentariske aksjoner blir mer og mer vanlig, og de politiske partiene splittes i EEC-spørsmål.

Samtidig styrkes kampviljen og solidariteten i folket: Et ferskt eksempel på dette er de streikende på Universitetet den 17. mars fikk en lang rekke støtteerklæringer fra bedriftsklubber, klubbstyrene og faglige tillitsmenn. På 1. mai samles folk fra de forskjellige organisasjoner og befolkningsgrupper, som har deltatt i den daglige kampen, under røde faner for å reise en eneste svær knyttneve mot undertrykkerne.

Derfor mener marxist-leninistene at paroler om revolusjon og sosialisme hører hjemme spesielt denne dagen.

HVORFOR IKKE BARE ET »REINT ANTI-EEC-TOG» 1. MAI?

Den viktigste delen av svaret på dette spørsmålet ligger i det som alt er sagt: 1. mai er - og har alltid vært - en dag som bringer folk framover i kampen for revolusjonen. Det ville være bakstreversk å legge sjul på dette ved å utelate de revolusjonære parolene. Dessuten: Hvis vi bare skulle gå under NEI TIL EEC, hva så med den internasjonale solidariteten og støtten til Vietnams folk? Og hva med alle de tusener over hele landet som ønsker å demonstrere for egne, lokale krav? Og skulle vi nekte kvinnefronten å gå i toget med krav om like lønn for kvinner og flere daghjemsplasser? Disse eksemplene skulle være nok til å vise at vi har bruk for RØD ARBEIDERFRONT 1. MAI!

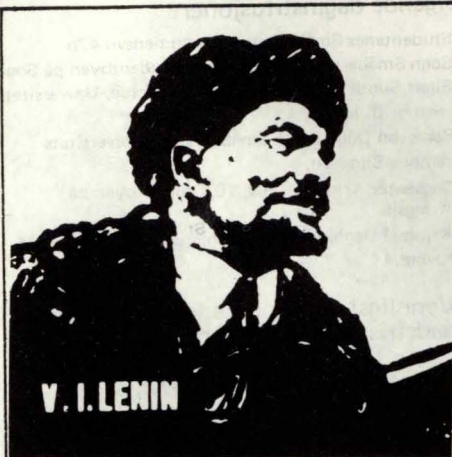
Marxist-leninistene vil naturligvis støtte et eventuelt anti-EEC-tog, delta i det og mobilisere til det. Vi ønsker ingen rivalisering mellom progressive på 1. mai. Derfor mener vi det bl.a. er viktig at de to togene må gå på forskjellige tidspunkter.

KJEMP FOR EGNE KRAV!

Hva skal studentene gjøre i RØD ARBEIDERFRONT 1. mai? Demonstrere sin solidaritet med resten av det arbeidende folket? Støtte Vietnams folk? Ja, men vi skal mer enn det.

Vår arbeidsplass - universitetet er truet. Vi har konstant kaos p.g.a. statens bevilgningspolitikk. Staten truer også med lukking, med "nasjonal fordelingssentral", og med "folkevalg" styringsorgan for å kunne diktere over universitetet.

Dessuten: Våre politiske rettigheter trues. Alle reaksjonære krefter forsøker å mistenkeliggjøre studentene og isolere oss fra resten av folket, for å kunne kneble oss politisk. Skal vi sitte rolig og se på dette? Nei, det finnes et godt svar på slike angrep: Å demonstrere for våre egne krav på 1. mai sammen med tusenvis av funksjonærer, husmødre, arbeidere, lærere, kunstnere, osv.



STATEN

Franske studenter mot rasering av universitetet

I dagene 22, 23 og 24 februar avholdt franske studenter en rekke aksjoner, streiker og demonstrasjoner. Man antar at tilsammen mellom 40 000 og 50 000 studenter marsjerte i gatene og at tallet på streikende gikk opp til 100 000.

Bakgrunnen for de landsomfattende aksjonene var flere forsøk fra myndighetenes side på å etablere forskjellige innstrammings- og utstillingsmekanismer slik at den akademiske arbeidskrafta skal bli billigere og mer styrbar.

Undervisningsministrene Faure og Guichards taktikk i de siste åra har vært å prøve å kanalisere studentbevegelsen inn i "lovlige, parlamentariske" organer. (Deltakelse i styrer - "conseils de gestion".) På denne måten har de håpet å kunne gjennomføre en rekke reformer som er blitt utarbeidet. Noen eksempler:

I psykologi etablerer "Boulin"-dekretet en konkurranse om adgangen til å bli ansatt ved offentlige institusjoner og sykehus. For å kunne delta i denne konkurransen, må man enten ha lavere embetseksamen fra før 1968, eller ha høyere embetseksamen eller ha diplom fra praktisk virksomhet ved en katolsk (!) institusjon. Dessuten utelukker man nå enhver mulighet for studenter til å ta seg jobb på psykiatriske institusjoner i studietida, på deltid eller i sommerferiene.

I sosialøkonomi kortes embetseksamen ned med tre år, slik at det i slutten av det første året arrangeres en utstilling hvor 80% av kandidatene skal fortsette på en "kort utdanningsvei".

I filologi og realfag skal de såkalte "Centres de formation professionnelle des maitres" etableres. Disse sentrene er de eneste stedene man kan avlegge "capes", dvs. den eksamen som er nødvendig for å kunne bli lærer i den høyere skolen. Etter



det andre året av studietida skal det arrangeres en utstilling slik at bare 10% av studentene skal kunne fortsette på sentrene. På denne måten vil man lage en utdanningsvei for lærere som er fullstendig løstrevet fra det klassiske universitetsopplegget. Man vil få et reservekorps av undervisere som er billigere og mer styrbare, totalt atskilt fra et korps av "super"-lektorer som etter tre år på "sentrene" har lært "disiplinens didaktikk".

Aksjonene hadde kanskje først og fremst sin bakgrunn i det som er skjedd på medisn, der arbeidet med å "rentabilisere" studiene har kommet lengst. Her regner en med at bare 13-14% av studentene som begynner slipper fram til endelig eksamen.

Under studentenes aksjoner har revisjonistene igjen avslørt seg: Revisjonistpartiet P"CF" (Partie "Communiste" Française), deres studentorganisasjon, UE "C" (Union des Etudiants "Communiste") og den såkalte "UNEF-Renouveau" har overalt gått mot streiker, mot demonstrasjoner og isteden gått inn for forhandlinger ved hjelp av delegasjoner.

Redaksjonens kommentar: Vi tror disse opplysningene er svært viktige å ta med seg i diskusjonen om universitetenes stilling i EEC-landa, og om det konkrete innholdet i parolen: "EEC truer arbeidsplassene - også universitetet."

Masseaksjoner i Paris mot fascistiske overgrep



100 000 i begravelsestog.

Mordet på den 23 år gamle Pierre Overney utenfor Renault-fabrikkene den 28. februar førte til kolossale demonstrasjoner av arbeidere og studenter over hele Frankrike. Pierre Overney som tidligere hadde jobbet ved Renault

verkene, ble skutt ned av en vaktmann fra »bedriftspolitiet», mens han delte ut løpesedler som proteterte mot den rasistiske diskrimineringa av fremmedarbeiderne ved bedriften.

Overney var medlem av den "maoistisk"-anarkistiske organisasjonen "Gauche Proletarienne", og altså ingen marxist-leninist, som enkelte hjemlige aviser har skrevet.

Demonstrasjonen som ble holdt om ettermiddagen 28 februar i Paris ble en av de viktigste markeringene siden mai-opprøret 1969. Om lag 40 000 mennesker marsjerte fra metrostasjonen Charonne til Place de Stalingrade mens de ropte anti-fascistiske slagord. Da demonstrantene nærmet seg Place de Stalingrade fyrte politiet av en rekke tåregassgranater og gjorde flere angrep for å splitte demonstrantene. Deltakerne svarte imidlertid med stein, bolter og plankebiter og barrikaderte gatene. Også i Marseilles, Lille, Dijon og Rouen ble det holdt kraftige demonstrasjoner.

Begravelsen den 4. mars utviklet seg også til en av de største demonstrasjonene i Frankrike på lang tid. Over 100 000 deltok i det 7-kilometer lange begravelsesfølget. Deltakerne sang "Internasjonalen" og ropte slagord som: "Vi skal hevne Pierre Overney! Stans de fascistiske overgrep! Frigi våre fengslede kamerater!" Demonstrantene forlangte også at arbeidsgivernes spesielle væpnede korps skulle oppløses. Toget fikk oppslutning fra en svær tilskuermasse som stod på begge sider av ruten og sang "Internasjonalen". Revisjonistpartiet eksponerte seg klarere enn noen gang ved å beskyldte de forskjellige venstregrupperingene for å være provokatører og gi monopolborgerskapet kort på hånden for å trappe opp undertrykkinga. Dette har ført til at kløfta mellom P"CF" og den revolusjonære ungdommen er blitt ytterligere utdypet. Symptomatisk er det at demonstrantene ropte: "PCF - medskyldig med mordene!" I en lederartikkel 2. mars skrev den franske m-l-avisa "L'Humanité Rouge": "Navnet Pierre Overney følger seg inn i den lange rekka av de som har gått sitt liv i den revolusjonære kampen i vårt land. Fascistene og attentatmennene har mislykkes i å nå sine mål. Pierre Overneys ød har styrket oss i vår vilje til å fortsette kampen for revolusjonen og proletarietets diktatur". Lederartiklen oppfordrer videre de franske marxist-leninistene og progressive til å styrke sin årvåkenhet og treffe tiltak mot fascisteringa.

FOLKETS ALBANIA

To saker står i brennpunktet for folk i Norge i dag: Hvordan arbeidsplassene skal sikres, og hva en kan gjøre for å slå tilbake den aksellererende prisstigninga. Hvis Norge kommer med i EEC, vil dette tapet av siste rest av nasjonal sjølråderett få alvorlige konsekvenser for arbeidsplassene. Utenlandske konserner vil kunne skalte og valte som de vil. At EEC-medlemsskap vil føre til drastisk prisstigning er vist i en lang rekke publikasjoner tidligere. Samtidig vet vi at spørsmålet om Norge og EEC ikke vil være endelig avklart om vi i denne omgang greier å forhindre medlemsskap. Imperialistene og monopolkapitalen vil stadig lansere nye framstøt for å få oss med i EEC.

Et spørsmål blir derfor: Vil vi alltid, for all framtid, bli nødt til å forsvare oss mot slike framstøt mot arbeidsplassene, mot forsøk på å redusere levestandarden ved forsert prisstigning?



Den albanske ungdommen stoler på egne krefter og bygger sjøl en jernbane.

Trygge arbeidsplasser og nasjonal sjølråderett

Vi vil hevde at det finnes en vei fram til varig løsning av disse problemene, og at denne veien går gjennom revolusjonen og bygginga av sosialismen. For å konkretisere dette skal vi trekke fram en del kjensgjerninger fra Albania, et lite land som utvikler seg i rivende tempo, fullstendig uavhengig av noen imperialistiske stater.

ØKONOMISK VEKST

Nasjonalinntekten økte med 11 % pr. år, fra 1965 til 1970. Industri- en har den årlige gjennomsnittsvæksten i samme tidsrom vært 16,6 %. Denne veksten er ikke noe som bare kommer et mindretall til gode, eller som spises raskt opp igjen av skatter og priser. Prisstigning forekommer ikke, og eksemplene kan det nevnes at boutgifter utgjør om lag 2 % av lønna. Direktørene ved fabrikkene tjener langt mindre enn de beste arbeiderne, og parti-sekretærene ligger ofte under gjennomsnittet. Albania har også sett seg i stand til å oppheve alt som heter direkte skatter.

SIKRE ARBEIDSPLASSE

Problemene med utrygge arbeidsplasser og arbeidsløshet eksisterer ikke i Albania. Landet har sluttet ikke råd til å sløse med arbeidskrafta, som er opphavet til alle verdier, og la den gå ledig. Produksjonen er lagt opp etter folkets behov, derfor utarter det ikke til slikt anarki i produksjonen som i den kapitalistiske verden. På alle sektorer er det en rivende utvikling og det skapes stadig nye arbeidsplasser. Samtidig tas det stadig i bruk mer og mer avanserte tekniske hjelpemidler, slik at produksjonen blir enklere og at det blir lettere og bedre å jobbe, og at folkets behov tilfredsstilles i større grad. Selvsagt vil det også føre til at behovet for arbeidskraft innenfor enkelte sektorer kan minke. Likevel fører ikke dette til oppstigelser og tvangsflyttinger. Folk blir sikret nye jobber, og eldre folk og andre som nødt vil flytte, får bli. Sesonnemessige variasjoner i behovet for arbeidskraft i enkelte sektorer blir regulert. F.eks.



Soldater fra Folkehæren hjelper kooperativbønder.

jobber arbeiderne i havnebyen Durrës med husbygging den tida det ikke er skopsanløp. Et moment er det også at befolkninga på landsbygda ikke blir drevet vekk fra jorda, men tvert om får hjelp til å utvide driften. Jordbruksarealet steg fra 457 000 hektar i 1960 til nærmere 600 000 i 1972. Den dyrkete marken anses som meget verdifull. F.eks. har arkitektene fått i oppgave å tegne hus for skrått og ulendt terreng, for ikke å fødsle med matjorda.

HVA SKYLDDES FRAM- GANGEN?

Vi vil spesielt peke på fire ting: 1) Folket er mobilisert. Folk vet at frukten av deres arbeid kommer dem selv til gode, og ikke går i lomma på noen få. De merker framgangen for hver dag som går. Folket kontrollerer sjøl økonomien, og diskuterer sjøl de konkrete målsettingene. På grunnlag av lokale rapporter utarbeider sentralkomiteen et utkast til femårsplan. Dette utkastet diskuteres så i alle bedriftene, kooperativene osv.

2) Sjølbergting. Folket stoler på at de skal kunne utvikle landet sitt ved hjelp av egne krefter, og setter ikke sin lit til at andre skal kunne løse problemene for dem, at de skal få hjelp utenfra. Albanerne produserer 70 % av de forbruksvarene de trenger, 80 % av oljen og 75 % av gass. På få år har de maktet å bringe elektrisitet til hver eneste lille landsby. Denne sjølbergingslinje står ikke i motstrid til det å måtte motta hjelp fra andre land. F.eks. mottar landet en del hjelp fra Kina. Men dette er først og fremst hjelp til selvhjelp, dvs. hjelp

ble frigjort, feide de også til side restene av det gamle, halv-feudale, halvt borgerlige samfunnssystemet og opprettet "Nasjonale Frigjøringsråd" hvor folket hadde den direkte makta.

Albania utgjør idag et proletariats diktatur, dvs. voldelig undertrykkelse av folkets fiender. Disse er elementer av de gamle utbytterklasser, som gjør forsøk på å gjeninnføre kapitalismen for de arbeidende masser. Arbeiderklassen har kontroll over politikken, først og fremst gjennom sitt herredømme over statsorganene (Folkeforsamlingen, regjeringa) og gjennom sitt parti. Partiet holder hele tida et nært forhold til massene. F.eks. kan det nevnes at optakelser til partiet skjer etter grundige diskusjoner på allmannamøter på vedkommendes arbeidsplass. Samtidig utvikles det stadig metoder for kontroll nedenfra med kadre i forskjellige administrative stillinger for å motvirke tendenser til byråkratisme. Likeledes med parallell kontroll, dvs. kontroll fra massene over folk i arbeiderklassens rekke, slik at ingen skal sette personlige interesser over kollektivets og handle i mot arbeiderklassens interesser. Denne kontrollen foregår ved at arbeiderklassen drar ut til de virksomhetene de vil undersøke og gransker hvordan den sosialistiske målsetting gjennomføres der. Eventuelle mangler blir påpekt og arbeiderne diskuterer metoder for å rette på dem med folk.

Et annet eksempel på hvordan folket deltar i det politiske liv er den massediskusjonen som i 1969 ble ført om hvordan man skulle revolusjonere skolen. Etter sentralt initiativ deltok massene på alle plan, foreldre, elever og lærere i en diskusjon som varte bortimot et år. Deretter ble resultatene og tiltakene summert opp av de sentrale statsorganene og satt ut i livet.

På denne måten kan folkets interesser sikres gjennom at folket sjøl mobiliseres for å løse problemene. Dette er proletariats diktatur i praksis.

Søknad om plass i Studentsamskipnaden daginstitusjoner for høstsemestret 1972.

Studentsamskipnaden i Oslo driver følgende daginstitusjoner:

Studentenes Småbanrstue, Drammensvn 42b
Sogn Småbanrstue & Dagshjem, Studentbyen på Sogn
Eilert Sundt's Dagshjem og Småbanrstue, Universitets-
sentret, Blindern
Barnsebo Dagshjem & Småbanrstue, Universitets-
campus Blindern.
Dagsenter Kringsjå - Hus 16, Studentbyen på
Kringsjå.
Kringsjå Dagshjem & Småbanrstue, Studentbyen på
Kringsjå.

Vennligst vær oppmerksom på at søknadsfristen for høstsemestret 1972 er

1. APRIL 1972.

Søknader innlevert etter søknadsfristens utløp vil ikke bli behandlet.

